

Sygn. akt II AKa 351/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Skorupka (spr.)
Sędziowie:	SSA Cezariusz Baćkowski SSO del. do SA Krzysztof Płudowski
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Teresy Łozińskiej - Fatygi

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r.

sprawy **A. K. (1)** oskarżonego z art. 258 § 3 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

A. W. oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

T. W. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

M. P. oskarżonego z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk, art. 258 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

T. C. (1) oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 258 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych i prokuratora co do A. K. (1), A. W., T. W. (1) i T. C. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 22 kwietnia 2013 r. sygn. akt III K 208/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że za podstawę skazania i wymiaru kary za czyn przypisany A. K. (1) w punkcie III części rozstrzygającej przyjmuje przepis art. 258 § 3 kk w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. W. 600 zł tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego A. W. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze od:

- A. K. (1) 4604 zł

- A. W. i T. W. (1) po 2204 zł

- M. P. 2104 zł

- T. C. (1) 2804 zł.

UZASADNIENIE

A. K. (1) oskarżony został o, to że:

I. w dniu 28 czerwca 2002 r. w B. i Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w założonej przez A. K. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudzili 116 palet kawy J. K. wartości 96.625,92 Euro równowartości 368.080,94 zł. czyli mienie znacznej wartości w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu przez inne nieustalone osoby pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w B. oraz (...) Sp. z o.o. w B. w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) w Z. pobieranego towaru do miejsca przeznaczenia, przy użyciu podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a także fałszywych tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych i fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość kierowców, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych towarem jak wyżej, czym działali na szkodę firmy (...) SA w W. i Towarzystwa (...) SA w W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

II. (III a/o) w dniu 3 września 2002 r. w L. i W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w założonej przez A. K. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudzili sprzęt AGD w postaci kuchenek, okapów, pralek, piekarników, chłodziarko – zamrażalek o znacznej wartości tj. 323.245,71 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu G. M. oraz pracownika firmy (...) SA w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) w L. pobieranego z firmy (...) SA towaru do miejsca przeznaczenia tj. do B. i S., przy użyciu podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a przez kierowców tj. J. K. i S. K. fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość oraz fałszywych dowodów i tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia w/w towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych, czym działali na szkodę G. M.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

Ponadto **A. K. (1), A. W. i T. W. (1)** zostali oskarżeni o to, że:

III. (IV a/o) w dniu 4 września 2002 r. w L. i W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w założonej przez A. K. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudzili 66 europalet pieluch jednorazowych (...) o łącznej wartości 45.146,64 Euro równowartości 184.536,89 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w W. w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) w L. pobieranego z firmy (...) w W. towaru do miejsca przeznaczenia, przy użyciu podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a przez kierowców tj. J. K. i S. K. fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość oraz fałszywych dowodów i tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia w/w towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych, czym działali na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

a nadto **A. K. (1) i T. W. (1) o to, że:**

IV. (V a/o) w dniu 26 listopada 2002 r. we W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w założonej przez A. K. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudziła 160 sztuk chłodziarko – zamrażarek m-ki W. o wartości 30.460 Euro równowartości 120.360, 69 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu pracownika firmy (...) w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) – (...) Spółka Jawna we W. pobieranego towaru do miejsca przeznaczenia to jest do Anglii, przy użyciu przez D. W. i inną nieustaloną osobę podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a także fałszywych dowodów i tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych i fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość kierowców, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia w/ w towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych, czym działali na szkodę Z. Austria GmbH w Austrii

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

a nadto **A. K. (1)** o to, że:

V. (VI a/o) w okresie od czerwca 2002 r. do grudnia 2002 r. na terenie Polski w miejscowościach Z., L., W., W. i inne założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na dokonywaniu oszustw przy spedycji towarów oraz dalszej jego odsprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk

A. W. o to, że:

VI. (VII a/o) w okresie od czerwca 2002 r. do listopada 2002 r. na terenie Polski, w miejscowościach m.in. Z., L., W. i inne brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu towarów, przy posługiwaniu się podrobionymi dokumentami rejestrowymi firm i pojazdów oraz dokumentami tożsamości kierowców

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

T. W. (1) o to, że:

VII. (VIII a/o) w okresie od czerwca 2002 r. do grudnia 2002 r. na terenie Polski, w miejscowościach m.in. Z., L., W., W. i inne brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu towarów, przy posługiwaniu się podrobionymi dokumentami rejestrowymi firm i pojazdów oraz dokumentami tożsamości kierowców

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

nadto **A. W. i T. W. (1) o to, że:**

VIII. (XVIII a/o) w dniu 23 września 2005 r. w Ł. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudziła maszynki do golenia oraz wkłady firmy (...) o znacznej wartości 393.898,61 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu G. W. z firmy (...) oraz pracownika firmy (...) w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zlecenia transportu przez firmę (...) towaru do Hiszpanii, doprowadzili pracownika firmy (...) w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia wyżej wymienionym towarem poprzez załadunek jednej naczepy, czym działali na szkodę firmy (...) z siedzibą w Szwajcarii, przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. A. W. - o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

a T. W. (1) **o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

a nadto **A. W. i T. W. (1)** oraz **M. P.** o to, że:

IX. (XIV a/o) w dniu 14 lutego 2006 r. w G. koło P., województwa (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudzeni (...) kartony gum do żucia marki (...) o łącznej wartości 40.104,34 euro tj. równowartości 152.284,39 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu M. S. oraz pracownika firmy (...) Sp. z o. o. w P. w błąd co do zamiaru wywiązania się z usługi transportu przez firmę (...) w N. towaru do Słowacji, doprowadzili pracownika firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia wyżej wymienionym towarem poprzez załadunek jednej naczepy, czym działali na szkodę firmy (...) sp. z o.o., przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. **A. W. i M. P. - o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk**

a T. W. (1) **o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

oraz **A. W.** o to, że:

X. (XV a/o) w okresie od września 2005 r. do marca 2006 r. na terenie Polski, w miejscowościach m.in. Z., G. koło P., Ł. i inne brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu towarów na tzw. (...), po uprzednim wprowadzaniu pracownika pokrzywdzonych firm w błąd co do zamiaru transportu przez firmy transportowe pobranego towaru do miejsc przeznaczenia

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

T. W. (1) o to, że:

XI. (XVII a/o) w okresie od września 2005 r. do marca 2006 r. na terenie Polski, w miejscowościach m.in. Z., G. koło P., Ł. i inne brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu towarów na tzw. (...), po uprzednim wprowadzaniu pracownika pokrzywdzonych firm w błąd co do zamiaru transportu przez firmy transportowe pobranego towaru do miejsc przeznaczenia

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

M. P. o to, że:

XIII. (XXIII a/o) w okresie od 23 września 2005 r. do końca roku 2005 na terenie woj. (...) i (...), w okolicach S., W., T., B. i innych miejscowościach, wspólnie w porozumieniu z i innymi osobami, między innymi z D. S., pomógł M. B. i J. B. w zbyciu towaru w postaci maszynek do golenia oraz wkładów marki G. w nieustalonej ilości, o znacznej wartości ok. 240.000 zł., wiedząc, iż został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego tj. wyłudzenia towaru, czym działał na szkodę firmy (...) z siedzibą w Szwajcarii

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk

XIV. (XXVII a/o) w lutym 2006 r. na terenie Polski, w miejscowościach m.in. G. koło P., N. i inne brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu towarów na tzw. (...), po uprzednim wprowadzaniu pracownika pokrzywdzonych firm w błąd co do zamiaru transportu przez firmy transportowe pobranego towaru do miejsc przeznaczenia

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

T. C. (1) o to, że:

XV. (I a/o) w dniu 28 czerwca 2002 r. w B., B. i Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudziła 116 palet kawy J. K. wartości 96.625,92 Euro równowartości 368.080,94 zł. czyli mienie znacznej wartości w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu przez inne nieustalone osoby pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w B. oraz (...) Sp. z o.o. w B. w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) w Z. pobieranego towaru do miejsca przeznaczenia, przy użyciu podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a także fałszywych tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych i fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość kierowców, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych towarem jak wyżej, czym działał na szkodę firmy (...) SA w W. i Towarzystwa (...) SA w W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVI. (II a/o) w dniu 3 września 2002 r. w L. i W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudziła sprzęt AGD w postaci kuchenek, okapów, pralek, piekarników, chłodziarko – zamrażalek o znacznej wartości tj. 323.245,71 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu G. M. oraz pracownika firmy (...) SA w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) w L. pobieranego z firmy (...) SA towaru do miejsca przeznaczenia tj. do B. i S., przy użyciu podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a przez kierowców fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość oraz fałszywych dowodów i tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia w/w towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych, czym działał na szkodę G. M.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVII. (III a/o) w dniu 4 września 2002 r. w L. i W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudziła 66 europalet pieluch jednorazowych (...) o łącznej wartości 45.146,64 Euro równowartości 184.536,89 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w W. w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) w L. pobieranego z firmy (...) w W. towaru do miejsca przeznaczenia, przy użyciu podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a przez kierowców fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość oraz fałszywych dowodów i tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia w/w towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w W.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVIII. (IV a/o) w dniu 26 listopada 2002 r. we W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, metodą na tzw. (...) wyłudziła 160 sztuk chłodziarko – zamrażalek m-ki W. o wartości 30.460 Euro równowartości 120.360,69 zł. w ten sposób, że po uprzednim wprowadzeniu pracownika firmy (...) w błąd co do zamiaru transportu przez fikcyjną firmę (...) – (...) Spółka Jawna we W. pobieranego towaru do miejsca przeznaczenia to jest do Anglii, przy użyciu przez kierowców podrobionych dokumentów świadczących o prowadzeniu firmy a także fałszywych dowodów i tablic rejestracyjnych pojazdów ciężarowych i fałszywych dokumentów potwierdzających tożsamość kierowców, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia w/w towarem poprzez załadunek dwóch naczep od ciągników siodłowych, czym działał na szkodę Z. Austria GmbH w Austrii

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XIX. (V a/o) w okresie od czerwca 2002 r. do listopada 2002 r. na terenie Polski, w miejscowościach m.in. Z., L., W. i inne brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających

na wyłudzeniu towarów, przy posługiwaniu się podrobionymi dokumentami rejestrowymi firm i pojazdów oraz dokumentami tożsamości kierowców

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem a dnia 22 kwietnia 2013 r., III K 208/10

I. uznał A. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku przyjmując, że działał w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i zakwalifikował te czyny jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

II. uznał A. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach III i IV części wstępnej wyroku przyjmując, że działał w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i zakwalifikował te czyny jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

III. uznał oskarżonego A. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. uznał A. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku przyjmując, że działał w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i zakwalifikował te czyny jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

V. uznał A. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

VI. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne przeciwko A. W. o czyn opisany w punkcie VI części wstępnej wyroku, przyjmując, że stanowi on przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004r.;

VII. uznał A. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku eliminując z jego opisu "przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne" tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

VIII. uznał A. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku eliminując z jego opisu "przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6

miesiący kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne" tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

IX. uznał A. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. uznał T. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XI. uznał T. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach III i IV części wstępnej wyroku przyjmując, że działał w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i zakwalifikował te czyny jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XII. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne przeciwko T. W. (1) o czyn opisany w punkcie VII części wstępnej wyroku, przyjmując, że stanowi on przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004r.;

XIII. uznał T. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu "przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne" tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XIV. uznał T. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu "przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne" tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

XV. uznał T. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. uznał M. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku eliminując z jego opisu "przy czym T. W. (1) zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne" tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

XVIII. uznał M. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych;

XIX. uznał M. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. uznał T. C. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XV i XVI części wstępnej wyroku przyjmując, że działał w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i zakwalifikował te czyny jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XXI. uznał T. C. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XVII i XVIII części wstępnej wyroku przyjmując, że działał w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób i zakwalifikował te czyny jako ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w rozmiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

XXII. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne przeciwko T. C. (1) o czyn opisany w punkcie XIX części wstępnej wyroku, przyjmując, że stanowi on przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004r.;

XXIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne:

- A. K. (1) - 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych,

- A. W. - 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

- T. W. (1) - 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

- T. C. (1) - 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) złotych,

- M. P. – 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 150 dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 60 (trzydziestu) złotych

XXIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- A. K. (1) od dnia 11.10.2006r. do dnia 10.12.2008r.

- A. W. od dnia 10.10.2006r. do dnia 18.03.2008r.,

- T. W. (1) od dnia 30.01.2008r. do dnia 8.04.2009r.,

- T. C. (1) od dnia 30.08.2010r. do dnia 17.10.2010r.,

XXV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec A. K. (1), A. W. i T. C. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie z J. K. i S. K. skazanymi prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2011r. w sprawie IIIK 132/11 i W. A. skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 1 września 2011r. w sprawie IIIK 164/11, kwoty 248.245,71 zł (dwustu czterdziestu ośmiu tysięcy dwustu czterdziestu pięciu złotych i siedemdziesięciu jeden groszy) na rzecz pokrzywdzonego G. M.;

XXVI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 572/09 (k. 1101), Drz 573/09 (k. 3753 - 3755) i zarządził pozostawienie ich w aktach sprawy.

Z zaskarżonym wyrokiem nie zgodzili się oskarżyciel publiczny oraz obrońcy oskarżonych: A. K. (1), A. W., T. W. (1), M. P. i T. C. (1).

Oskarżyciel publiczny (Prokurator Okręgowy w Zielonej Górze) zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonych A. K. (1), A. W., T. W. (1) i T. C. (1) na ich niekorzyść, zarzucając:

1. obrazę prawa materialnego, tj. art. 4§1 KK poprzez brak jego przywołania w punkcie III części rozstrzygającej wyroku przy podstawie wymiaru kary wobec oskarżonego A. K. (1) za czyn z art. 258§3 KK oraz brak przywołania w opisie, że stanowi on przestępstwo z art. 258§3 KK w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004 r., pomimo że został on popełniony w okresie obowiązywania poprzedniego brzmienia tego przepisu względniejszego dla sprawy,

2. rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec A. K. (1) w punkcie XXIII części rozstrzygającej wyroku w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 350 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 60 zł., która jest rażąco niewspółmiernie łagodna zważywszy na niewystarczające uwzględnienie wysokiego stopnia szkodliwości społecznej czynów, niskiej motywacji sprawcy, sposobu jego zachowania się w trakcie przestępstwa, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnionych przestępstw, wyrządzonej szkody w mieniu, jego uprzedniej karalności, działania w ramach kierowanej przez siebie grupy przestępczej – wskutek czego zapadły wyrok nie osiągnie pożądanych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do tego oskarżonego, a także nie zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,

3. rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec A. W. w punkcie XXIII części rozstrzygającej wyroku w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 30 zł., która jest rażąco niewspółmiernie łagodna zważywszy na niewystarczające uwzględnienie wysokiego stopnia szkodliwości społecznej czynów, niskiej motywacji sprawcy, sposobu jego zachowania się w trakcie przestępstwa, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnionych przestępstw, wyrządzonej szkody w mieniu, jego uprzedniej karalności, działania w ramach kierowanej przez A. K. (1) grupy przestępczej – wskutek czego zapadły wyrok nie osiągnie pożądanych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do tego oskarżonego, a także nie zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,

4. rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec T. W. (1) w punkcie XXIII części rozstrzygającej wyroku w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 30 zł., która jest rażąco niewspółmiernie łagodna zważywszy na niewystarczające uwzględnienie wysokiego stopnia szkodliwości społecznej czynów, niskiej motywacji sprawcy, sposobu jego zachowania się w trakcie przestępstwa, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnionych przestępstw, wyrządzonej szkody w mieniu, jego uprzedniej karalności, działania w ramach kierowanej przez A. K. (1) grupy przestępczej – wskutek czego zapadły wyrok nie osiągnie pożądanych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do tego oskarżonego, a także nie zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa,

5. rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej wobec T. C. (1) w punkcie XXIII części rozstrzygającej wyroku w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej

stawki w kwocie 40 zł., która jest rażąco niewspółmiernie łagodna zważywszy na niewystarczające uwzględnienie wysokiego stopnia szkodliwości społecznej czynów, niskiej motywacji sprawcy, sposobu jego zachowania się w trakcie przestępstwa, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnionych przestępstw, wyrządzonej szkody w mieniu, jego uprzedniej karalności, działania w ramach kierowanej przez A. K. (1) grupy przestępczej – wskutek czego zapadły wyrok nie osiągnie pożądaných celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do tego oskarżonego, a także nie zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc wymienione zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie III poprzez przywołanie jako podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec A. K. (1) art. 4§1 KK oraz przywołanie w opisie czynu, że stanowi on przestępstwo z art. 258§3 KK w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004 r. oraz o zmianę wyroku w punkcie XXIII poprzez wymierzenie:

- A. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze wnioskowanym przez oskarżyciela publicznego na rozprawie, tj. 4 lat i 6 miesięcy i kary łącznej grzywny w wymiarze 500 stawek po 60 zł.
- A. W. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze wnioskowanym przez oskarżyciela publicznego na rozprawie, tj. 4 lat i kary łącznej grzywny w wymiarze 450 stawek po 30 zł.
- T. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze wnioskowanym przez oskarżyciela publicznego na rozprawie, tj. 4 lat i kary łącznej grzywny w wymiarze 360 stawek po 30 zł.
- T. C. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze wnioskowanym przez oskarżyciela publicznego na rozprawie, tj. 3 lat i 6 miesięcy i kary łącznej grzywny w wymiarze 450 stawek po 40 zł.

Obrońca oskarżonego A. K. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 KPK w zw. z art. 4 i 7 KPK przez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy oraz okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, jednostronną ocenę jego wyjaśnień jako niewiarygodnych w zakresie okoliczności dotyczących jego roli jako członka, a nie kierującego współdziałaniem (tak w oryginale) przy popełnieniu czynów opisanych w punkcie I-IV części wstępnej zaskarżonego wyroku,

II. obrazę prawa materialnego, tj. art. 258§1 KK przez niewłaściwe jego zastosowanie, wyrażające się w nietrafnym przypisaniu oskarżonemu popełnienia czynów opisanych w punkcie I-IV części wstępnej zaskarżonego wyroku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej pomimo braku powiązań organizacyjno-hierarchicznych pomiędzy oskarżonym i innymi współdziałającymi z nim osobami, braku elementu trwałości istotnego współdziałania i istniejącego od początku założenia popełnienia możliwie wielu przestępstw,

III. obrazę prawa materialnego, tj. art. 258§3 KK poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w nietrafnym przypisaniu oskarżonemu założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie oszustw przy spedycji towarów i dalszej ich odsprzedaży oraz w konsekwencji nietrafnym przypisaniu oskarżonemu popełnienia czynów opisanych w punkcie I-IV części wstępnej wyroku, pomimo że zorganizowania współdziałania przy popełnieniu przestępstw dokonali oskarżeni T. W. (1) i A. W. oraz pomimo, że oskarżony intelektualnie i faktycznie nie panował nad istnieniem i działalnością grupy, a jego udział w korzyściach osiągniętych z popełnienia przestępstw nie był większy od pozostałych członków grupy.

Apelujący wniósł o zmianę wyroku:

- w punkcie I i III części rozstrzygającej, eliminując z opisu przypisanych oskarżonemu czynów opisanych w punktach I-IV części wstępnej wyroku zwrot „działając w założonej przez A. K. (1) zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnienie przestępstw metodą na tzw. (...)” oraz z kwalifikacji prawnej przepis art. 65§1 KK, a także obniżając wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny,

- w punkcie III części dyspozytywnej orzekając odmiennie co do istoty sprawy i uniewinniając oskarżonego od czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, ewentualnie przyjmując, że czyn polegał na braniu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i umarzając postępowanie o ten czyn na podstawie art. 17§1 pkt 6 KPK,
- w punkcie XXIII tiret pierwszy części dyspozytywnej, obniżając oskarżonemu wymierzone karty łączne pozbawienia wolności i grzywny.

Obrońca oskarżonego A. W. zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktu IV, V, IX, XXIII i XXV części rozstrzygającej, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 KPK w zw. z art. 7 KPK i art. 424§1 pkt 1 KPK i art. 4 i 5§2 KPK, polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego, poprzez uznanie winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie przestępstw popełnionych w dniu 3 i 4 września 2002 r., bez zachowania zasad obiektywizmu, z zaniechaniem dokładnego zbadania i rozważenia wszelkich okoliczności wskazanych w wyjaśnieniach oskarżonego oraz w zeznaniach świadka W. A., S. K. i I. G. oraz wbrew obowiązкови dochodzenia do prawdy i wyjaśnieniu wszystkich okoliczności sprawy, w tym udziału oskarżonego w dwóch zorganizowanych grupach przestępczych i jego świadomości przynależności, opisanych w punkcie VI i X części wstępnej wyroku, nie wyjaśniając sprzeczności w zeznaniach świadków W. A. i J. K., bez oparcia rozstrzygnięcia na całości materiału dowodowego i uznanie winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie przestępstw opisanych w pkt II, III, IX części wstępnej wyroku, przy czym niedające się usunąć wątpliwości, które powstały podczas oceny materiału dowodowego, w tym udziału oskarżonego w popełnionych w dniu 3 i 4 września 2002 r. przestępstwach, zostały rozstrzygnięte na niekorzyść tego oskarżonego, doprowadzając do uznania jego winy, niedokonując przy tym oceny materiału dowodowego pod kątem ustaleń w zakresie strony podmiotowej przestępstwa zarzuconego oskarżonemu w pkt II i III części wstępnej wyroku, a w konsekwencji uznania jego wyjaśnień za niewiarygodne,

II. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, polegający na:

- ustaleniu, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od czerwca do listopada 2002 r. oraz od września 2005 r. do marca 2006 r. oraz, że mógł mieć jakąkolwiek świadomość w zakresie istnienia tych grup, a rolą oskarżonego było udostępnianie swojego samochodu marki S., ochrona towaru i pilotowanie kierowców samochodów,
- ustaleniu, że oskarżony wypożyczając A. K. (1) (tak w oryginale) miał świadomość wyłudzeń towaru z firmy (...) SA i (...) oraz z zamiarem bezpośrednim celem osiągnięcia korzyści majątkowej,
- ustaleniu, że oskarżony miał otrzymać 20.000 zł za udział w popełnionych przestępstwach opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, podczas gdy A. K. (1) zobowiązał się zapłacić za wypożyczenie sprzętu marki S., wprowadzając oskarż ego w błąd, co do przestępczego sposobu wykorzystania wynajętego sprzętu,
- przyjęciu solidarnego obowiązku naprawienia szkody wskazanego w pkt XXV części dyspozytywnej wyroku.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie A. W. od zarzucanych mu przestępstw opisanych w pkt II, III, IX części wstępnej wyroku, a w konsekwencji zmianę pkt XXIII części dyspozytywnej wyroku i wymierzenie stosownie niższej kary łącznej oraz wyeliminowanie z opisu czynów z I, VIII i IX części wstępnej wyroku działania w związku z art. 65§1 KK, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. W. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zarzucając niewspółmierność orzeczonej kary i środka karnego oraz wnosząc o wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 30 zł każda.

Obrońca oskarżonego T. C. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności w

sytuacji, gdy oskarżony przyznał się w całości do wszystkich zarzucanych mu czynów już podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, podtrzymywaniu tego stanowiska w postępowaniu sądowym, szczegółowym opisanu przez niego mechanizmu popełnionych przestępstw i ujawnienie wszystkich osób, które brały w nim udział, okazana skrucha, częściowe naprawienie szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu G. M. w wysokości 50.000 zł i zaakceptowanie przez tego pokrzywdzonego warunków dalszej spłaty, upływ 11 lat od popełnienia czynów zabronionych, brak konfliktów z prawem, zachowanie się po popełnieniu przestępstw w postaci uczciwej pracy zawodowej, ustabilizowanym życiu prywatnym (żona i trójka małoletnich dzieci), które to okoliczności uzasadniały skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat i warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres 5 lat próby.

Obrońca oskarżonego M. P. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wyrażający się całkowicie dowolnym przyjęciem, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla ustalenia, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku oraz, że działając w zorganizowanej grupie przestępczej dopuścił się przestępstwa opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku,
2. rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako nieuwzględniającej w należyтым stopniu elementów sądowego wymiaru kary i wyrażającej się w błędnym przyjęciu, że w stosunku do oskarżonego nie istnieją przesłanki pozwalające w sposób przekonujący i wiarygodny budować przypuszczenie, że w razie warunkowego zawieszenia wykonania kary, cele kary zostaną osiągnięte.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania bądź o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym jej zawieszeniem.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Zasadna w części okazała się apelacja oskarżyciela publicznego. Apelujący trafnie wskazuje, że sąd a quo błędnie pominął w punkcie III części rozstrzygającej wyroku przy podstawie wymiaru kary wobec A. K. (1) za czyn z art. 258§3 KK przepis art. 4§1 KK oraz, że nie przywołał w opisie, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 258§3 KK w brzmieniu obowiązującym przed 1 maja 2004 r. Zważyć wszak należy, że przestępstwo z art. 258§3 KK w pierwotnym brzmieniu zagrożone było karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Nowelą Kodeksu karnego z dnia 1 maja 2004 r., Dz. U. 2004.93.889, wymienione przestępstwo zostało zagrożone karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. Stosownie do art. 4§1 KK ustawę obowiązującą w czasie orzekania (nową) stosuje się, jeżeli nie wprowadziła ona żadnych zmian, w zakresie odpowiedzialności sprawcy, a także, jeżeli jest względniejsza, tzn. działa na jego korzyść. Natomiast, gdy poprzednio obowiązująca ustawa jest dla sprawcy względniejsza (korzystniejsza), należy stosować tę ustawę. W orzecznictwie SN wyrażany jest pogląd, że w wypadku, gdy czyn zagrożony jest w nowej ustawie przepisem o dolnej granicy zagrożenia surowszej w porównaniu z jego odpowiednikiem w dawnej ustawie, należy stosować ustawę dawną jako względniejszą dla sprawcy (Zob. wyr. SN z dnia 21.01.2009 r., II K 191/09, Prok. i Pr. 2009/6/1). Porównanie obu konkurujących ustaw („starej” i „nowej”) prowadzi zatem do oceny, że w niniejszej sprawie względniejsza dla sprawcy, tj. dla oskarżonego A. K. (1) jest ustawa Kodeks karny z dnia 6 września 1997 r. Podstawę skazania i wymiaru kary za przestępstwo z art. 258§3 KK przypisane A. K. (1) w punkcie III części rozstrzygającej wyroku powinien zatem stanowić przepis art. 258§3 KK w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 maja 2004 r. Z tego względu, w zaskarżonym wyroku dokonano stosownej korekty.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego A. K. (1). W apelacji tej zarzuca się, że sąd a quo przypisując wymienionemu oskarżonemu popełnienie przestępstw opisanych w punktach I – IV części wstępnej wyroku (I – II części rozstrzygającej wyroku) dopuścił się obrazy przepisów postępowania, tj. art. 410 KPK w zw. z art. 4 i 7 KPK, gdyż

nie uwzględnił całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie oraz okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, a nadto, jednostronnie ocenił wyjaśnienia tego oskarżonego w zakresie, w którym twierdził, że był członkiem, a nie kierującym grupą przestępczą. Według apelującego, sąd meriti oceniając wyjaśnienia A. W. dotyczące roli A. K. (1) pominął, że oskarżony W. umniejszał swoją rolę w popełnieniu przypisanych przestępstw, przez co sąd uznał te wyjaśnienia za niewiarygodne (s. 68-71). Także oskarżony T. W. (1) umniejszał swoją rolę w działalności przestępczej. Zdaniem apelującego, Sąd I instancji nie uwzględnił też wskazywanych przez A. K. (1) okoliczności dotyczących działalności przestępczej oskarżonych W. i W., poprzedzającej czasowo przestępstwa opisane w punkcie I-IV części wstępnej wyroku, która ma znaczenie dla ustalenia roli tych oskarżonych przy zorganizowaniu i realizowaniu wymienionych przestępstw. Z zeznań K. P. (k. 883v) wynika wszak, że w sierpniu i wrześniu 2001 r. doszło do dwukrotnej kradzieży transportów kawy zorganizowanych przez firmę, w której pracował ten świadek i oskarżony T. W. (1), a przewożonych przez firmę (...) ze Z., będącą własnością konkubiny A. I. G.. Uznanie więc przez Sąd Okręgowy za niewiarygodne wyjaśnień A. K. (1), że inicjatywa i organizacja popełnienia pierwszego oszustwa dotyczącego kawy J. pochodziła od A. W. i T. W. (2), a „on przy pierwszych tirach nie znał mechanizmu załatwiania towaru”, jawi się jako dowolne, tym bardziej, jeśli zważyć na okoliczność, że wymienieni oskarżeni dokonali wspólnie, bez udziału K., w okresie od września 2005 do marca 2006 dwóch oszustw metodą na tzw. (...), dotyczącą towarów G. i W.. Skoro więc W. i W. przed i po współdziałaniu z K. samodzielnie dokonali przestępstw, to brak jest logicznego uzasadnienia dla przyjęcia za wiarygodne ich wyjaśnień, co do kierowniczej roli w popełnieniu przestępstw z punktu I-IV części wstępnej wyroku. W omawianej apelacji wskazuje się również, że kierowniczej roli A. K. (1) nie potwierdzają wyjaśnienia T. C. (1) i zeznania świadków J. K. i W. A.. Poza tym, pieniądze pochodzące z wyłudzenia kawy J. A. K. (1), T. W. (1), T. C. (1) i W. A. podzielili na równe części, co wskazuje na równorzędną, a nie na przywódczą rolę oskarżonego K..

Wbrew apelującemu, wymienione argumenty nie uzasadniają zarzutu obrazy przepisów art. 410 KPK w zw. z art. 4 i 7 KPK. Nie może budzić bowiem wątpliwości, że podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności A. K. (1) stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie. Sąd Okręgowy we Wrocławiu ocenił wszystkie dowody przeprowadzone w sprawie i ujawnione na rozprawie głównej. Okoliczność ta nie jest zresztą kwestionowana w apelacji. Dowody te sąd ocenił swobodnie, uwzględniając zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. W apelacji kluczowe znaczenie nadaje się wadliwej (dowolnej) ocenie wyjaśnień A. K. (1) oraz wyjaśnień A. W. i T. W. (2), co do okoliczności, że pierwszy z tych oskarżonych założył, a następnie kierował grupą przestępczą. Tymczasem, sąd a quo – powołując się na wyjaśnienia A. W., T. W. (3) i T. C. (2) oraz zeznania świadków W. A., J. K. i S. K. - zasadnie uznał, że to A. K. (1) założył i kierował grupą przestępczą. Z wyjaśnień i zeznań wymienionych osób wynika wszak, że A. K. (1) werbował kierowców ciągników samochodowych do przewozu wyłudzonego towaru, przekazywał im instrukcje, co do ich postępowania oraz podejmował inne decyzje związane z popełnianymi przestępstwami, w tym miejsce rozładowania samochodów. A. K. (1) jako jedyny miał też kontakt z paserami, którym zbywano wyłudzony towar. W końcu, otrzymywał pieniądze za zbyty towar i rozdzielał je pomiędzy poszczególnych członków grupy.

W świetle powyższych okoliczności, zarzut obrazy przepisu art. 7 KPK nie znajduje uzasadnienia. W orzecznictwie sądowym wielokrotnie podkreślano, że w procesie karnym nie chodzi o to, czy określone ustalenia faktyczne są przekonujące dla strony lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmiennosc przekonania apelującego odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazy przepisu art. 7 KPK. Stwierdzić więc należy, że ustalenia faktyczne w omawianym zakresie dokonane zostały po rozważeniu przez sąd a quo wszystkich dowodów, bez faworyzowania któregośkolwiek z nich.

Z utrwalonego orzecznictwa SN wynika także, że zarzut naruszenia art. 7 KPK powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności (Zob. przykładowo post. SN z dnia 26 lipca 2007 r. IV K 75/2007, KZS 2008/1/17). Innymi słowy, zarzut obrazy przepisu art. 7 KPK wymaga wykazania uchybień w ocenie konkretnych dowodów dokonanych w zaskarżonym wyroku prowadzących do wniosku, że dokonana przez sąd ocena dowodów przekracza granice swobodnej oceny i jest dowolna. Tymczasem, apelujący nie

podaje, jakie to środki dowodowe zostały przez sąd meriti pominięte, od oceny jakich sprzeczności sąd uchylił się. Daje to podstawę do stwierdzenia, że wymieniony zarzut apelacji stanowi jedynie nieuprawnioną polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonany przez sąd pierwszej instancji.

Oczywiście bezzasadne są zarzuty obraży art. 258§1 i art. 258§3 KK, wyrażające się w niewłaściwym zastosowaniu tych przepisów. Przede wszystkim, sąd a quo nie przypisał oskarżonemu K. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 KK oraz nie przypisał temu oskarżonemu popełnienia przestępstw opisanych w punktach I i II części rozstrzygającej wyroku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w art. 258§1 KK. Tym samym, wbrew apelacji sąd „nie zastosował” wymienionego przepisu. Natomiast, w punkcie III części rozstrzygającej sąd przypisał A. K. (1) popełnienie przestępstwa z art. 258§3 KK, a w punktach I i II części rozstrzygającej – popełnienie przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w art. 258§3 KK. Mając na uwadze ustalenia sądu pierwszej instancji przedstawione na s. 77 – 78 uzasadnienia wyroku, nie może budzić wątpliwości, że ocena wskazana wyżej ocena prawna zachowania oskarżonego K. jest prawidłowa. Sąd ustalił bowiem, że w grupie przestępczej istniejącej od czerwca do grudnia 2002 r. była określona pozycja poszczególnych osób tworzących jej skład, jej celem było popełnianie przestępstw polegających na wyłudzeniu towarów metodą na (...), które następowało na podstawie zamówienia i zapewnienia wykonania usługi transportowej przez fikcyjną firmę, na podstawie sfałszowanych dokumentów rejestracyjnych, nieprawdziwych danych kierowców oraz sfałszowanych dowodów i tablic rejestracyjnych pojazdów. Sposób organizowania wyłudzenia towarów był omawiany przez wszystkich uczestników grupy i im znany. Oskarżeni mieli ustalony sposób działania. Grupa miała wewnętrzną strukturę i istniała zależność pomiędzy poszczególnymi jej członkami. A. K. (1) kierował działaniami grupy. Finansował zakup fałszywych dokumentów i tablic rejestracyjnych, kontrolował i koordynował przebieg akcji przestępczej, zapewniał ochronę, był na miejscu załadunku towaru oraz patrolował i pilotował towar na trasie. A. K. (1) odbierał też pieniądze za zbyty towar oraz wypłacał wynagrodzenie innym członkom grupy. Miał kontakt z paserami, z którymi ustalał zbyty i cenę tych towarów. Tym samym, zarzut obraży przepisu art. 258§3 KK jest niezasadny.

Brzmienie wymienionego zarzutu wskazuje też, że apelujący kwestionuje ustalenia faktyczne stanowiące podstawę przypisania A. K. (1) założenie i kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą. Z apelacji wynika bowiem, że czynności zmierzające do wyszukiwania kandydatów do grupy, złożenia propozycji uczestnictwa oraz obmyślenia struktury i sposobu działania zrealizowali samodzielnie oskarżeni T. W. (1) i A. W.. Pierwszy z nich wiosną 2002 r. zaproponował wszak drugiemu dokonanie przestępstwa, po czym obaj w czerwcu złożyli A. K. (1) propozycję wspólnego dokonania przestępstwa.

Zważyć więc należy, że z prawidłowych ustaleń sądu wynika, że w istocie – wbrew wymienionej apelacji - A. K. (1) założył grupę przestępczą, zorganizował ją, a następnie nią kierował. Z ustaleń sądu wynika bowiem, że, co prawda, wiosną 2002 r. T. W. (1) zaproponował A. W. wyłudzenie kawy J., po czym obaj w czerwcu 2002 r. spotkali się z A. K. (1). Jednak na tym spotkaniu ustalono, że dalsze czynności związane z przeprowadzeniem „akcji przestępczej” wykona A. K. (2). Miał on wszak sfinansować przeprowadzenie przestępstw, zapewnić samochody i kierowców do przewozu towarów oraz zbyty wyłudzonych towarów, nawiązując kontakty z paserami. Miał też decydować o podziale korzyści pochodzących z przestępstw (s. 2 uzasadnienia wyroku). Zakładając i organizując grupę, A. K. (1) spotkał się z T. C. (2) i nawiązał telefoniczny kontakt z paserem P. C., którym zaproponował udział w działalności przestępczej. Następnie o tych ustaleniach zawiadomił T. W. (1), który wykonał dalsze czynności związane z planowanym oszustwem (s. 6 uzasadnienia wyroku). A. K. (1) pojechał do B., gdzie obserwował załadunek kawy J., po czym „załatwił” przekroczenie granicy w J. u znajomych celników. Na jego polecenie T. W. (1) i J. K. przewieźli towar do tzw. dziupli pod C., będąc przez całą trasę pilotowani przez A. K. (1) (s. 8 uzasadnienia wyroku). W czasie drogi oskarżony pozostawał też w kontakcie telefonicznym z P. C., który informował o szczegółach dojazdu do miejsca rozładunku. A. K. (1) osobiście rozładował jeden z samochodów i polecił J. K. rozładowanie drugiego (s. 9 uzasadnienia wyroku). Cenę zbytu wyłudzonej kawy A. K. (1) ustalił z P. C., po czym przekazał J. K. 2500 zł, a A. W. 94.000 zł, z poleceniem, aby ten dał 44.000 zł T. C. (1). T. W. (1) otrzymał od A. W. 22.000 zł (s. 11 uzasadnienia wyroku).

W wypadku wyłudzenia sprzętu AGD z (...) S.A. (...) polecił W. A. wyrobienie fałszywych dokumentów, założenie fikcyjnej firmy spedycyjnej i wynajęcie mieszkania, na co dał mu pieniądze (s. 12 uzasadnienia wyroku). Następnie

oskarżony zwerbował kierowców: S. K. i J. K.. Informację o wyłudzeniu towarów AGD z firmy (...) SA i pieluch (...) przekazał na spotkaniu, w którym wzięli udział A. W., T. W. (1), W. A., S. K. i J. K.. Uzgodniono też wtedy, że kierowcy otrzymają po 10.000 zł, a towar zostanie przewieziony do tzw. dziupli pod C. (s. 14 uzasadnienia wyroku). Po załadowaniu samochodów, kierowcy udali się w wyznaczone miejsce będąc pilotowani przez A. K. (1) (s. 18 i 20 uzasadnienia wyroku). Fałszywe dokumenty kierowcy oddali oskarżonemu, który polecił im też, aby „ukryli się”. Po rozliczeniu finansowym z kierowcami, A. K. (1), T. W. (1), T. C. (1) i W. A. uzyskaną korzyść podzielił po równo (s. 21 uzasadnienia wyroku).

W wypadku wyłudzenia towarów z firmy (...) S.A. A. K. (1) kupił faks i załatwił fałszywe dokumenty oraz zwerbował kierowcę i jeden z ciągników samochodowych (s. 23 uzasadnienia wyroku). W obecności A. K. (1) pozostali członkowie grupy wykonywali dalsze czynności związane z wyłudzeniem towaru, po czym oskarżony polecił kierowcom udać się do C. z wyłudżonym towarem, wręczając im fałszywe dokumenty i zapewniając o otrzymaniu za to 10.000 zł (s. 24-25 uzasadnienia wyroku).

Opisane wyżej i niekwestionowane przez apelującego ustalenia faktyczne wskazują, że sąd a quo zasadnie przypisał A. K. (1) popełnienie przestępstwa z art. 258§3 KK oraz wyłudzenie towarów opisane w punktach I i II części rozstrzygającej wyroku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, założonej i kierowanej przez tego oskarżonego.

Niezasadna okazała się apelacja obrońcy oskarżonego A. W.. Zarzucając sądowi uchybienia w postaci dowolnej i nieobiektywnej oceny dowodów i rozstrzygnięcia wątpliwości wbrew regule in dubio pro reo, a w następstwie tego dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, w apelacji podkreśla się, że sąd I instancji ustalając stan faktyczny w zakresie czynów opisanych w punkcie II i III części wstępnej wyroku, oparł się przede wszystkim na zeznaniach W. A., J. K. i S. K.. Niemniej, sąd nieprawidłowo ocenił zeznania J. K. w zakresie, w jakim obciąża on oskarżonego W.. Oceniając zeznania wymienionego świadka sąd a quo nie uwzględnił zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań W. A. i S. K. oraz wyjaśnień A. W..

Podniesione w apelacji zastrzeżenia traktować należy wyłącznie w kategoriach polemiki z prawidłowo dokonanymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. W obszernych, szczegółowych i wyczerpujących rozważaniach sąd meriti uzasadnił dlaczego wyjaśnienia A. W. uznał w części za wiarygodne, a w części za niewiarygodne. Oceniając wyjaśnienia tego oskarżonego oraz ustalając relewantne dla kwestii jego odpowiedzialności karnej fakty – wbrew apelacji – sąd należycie rozważył nie tylko wyjaśnienia A. W., A. K. (1) i T. W. (1), ale także świadków W. A. i J. K., konfrontując je, przy tym, z całokształtem materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie. Posiłkując się jedynie zeznaniami J. K. zważyć należy, że świadek ten podał, że towar z firm (...), (...) W. i (...) został wyłudżony przez J. (T. W. (1)) i W.. Był w to jeszcze zamieszany K. i C. (W. A.) i T. ze Z. (T. C. (1)). Ja byłem zatrudniony jako kierowca przez K.. J. załatwił zlecenie do firmy (...). Ja z A. dostaliśmy numer zlecenia i pojechaliśmy ładować się. Sprzedażą zajmował się K.. W. załadował też 2-3 transporty kawy w B.. Oddał ten towar komuś w Polsce, ale twierdził, że został oszukany. W. brał udział w kawie J., (...) W. i pieluchach (...). Dał swoje auto S., które było ładowane (k. 8386). Spotkanie organizacyjne było w lipcu 2002 r. w Z. w mieszkaniu W.. Pieniądze wypłacał K.. Był on szefem. Natomiast całe przedsięwzięcie wyszło od J. i W.. W. widziałem we W.. Rozmawiałem z nim (k. 8388). Natomiast W. A. zeznał m.in., że pomysłodawcą wyłudzeń towarów był K.. On załatwiał wszystkie dokumenty. K. był na szczycie hierarchii. Sprzęt załatwiał z W. (k. 8445).

Oдноśnie do wyłudzenia kawy J. sąd ustalił, że załadunek kawy w B. nastąpił m.in. na ciągnik siodłowy A. W., który później wraz z A. K. (1) pilotował samochód na trasie do C., a za udział w przestępstwie otrzymał 94.000 zł, z czego 22.000 zł dał T. W. (1) i 44.000 zł T. C. (1) (s. 6-11 uzasadnienia wyroku). Przy wyłudzeniu towarów z firmy (...) S.A. udział oskarżonego W. polegał na udziale w spotkaniu, na którym omówiono plan dokonania przestępstwa, udostępnieniu swojego samochodu marki S., którym kierował S. K. (s. 12-18 uzasadnienia wyroku). Przy wyłudzeniu pieluch (...) udział oskarżonego W. polegał na udostępnieniu swojego samochodu marki S., za co zażądał od A. K. (1) 20.000 zł, a po otrzymaniu jedynie 5000 zł, przestał działać na rzecz tej grupy przestępczej (s. 19-22 uzasadnienia wyroku). Następnie, działając w grupie przestępczej z T. W. (1), M. P., A. S., W. A., M. B., J. B. i J. I., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami wyłudził na tzw. układ maszynki do golenia i wkłady marki G. i gumę do żucia marki

O.. W obu tych przestępstwach udział oskarżonego polegał m.in. na udostępnieniu samochodu S., uzgodnieniu, co do zawiadomienia policji o fikcyjnym napadzie rabunkowym i kradzieży samochodu z wyłudżonym towarem oraz działaniach polegających na odzyskaniu od A. S. pieniędzy pochodzących ze sprzedaży wyłudzonego towaru (s. 31-47 uzasadnienia wyroku).

Trafnie zatem sąd ustalił, że A. W. wiedział, że jego ciągnik siodłowy będzie wykorzystywany do wyłudzeń towarów. Wiedział, że funkcjonuje grupa przestępcza, w ramach której każdy z jej członków ma do spełnienia jakąś rolę. Zadaniem oskarżonego W. było zaś udostępnienie samochodu. Brał on też udział w spotkaniach, na których omawiano sposoby dokonywania wyłudzeń towarów (s. 69-70 uzasadnienia wyroku). Zasadnie też sąd a quo orzekł wobec A. W. solidarnie z A. K. (1), T. C. (1), J. K., S. K. i W. A. obowiązek naprawienia szkody w wysokości 248.245,71 zł. wyrządzonej G. M..

Niezasadna okazała się apelacja obrońcy M. P.. W tej apelacji zarzuca się sądowi pierwszej instancji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przypisania temu oskarżonemu wyłudzenia wspólnie i w porozumieniu z A. W. i T. W. (1) oraz innymi osobami i działając w zorganizowanej grupie przestępczej gumy do żucia marki O., opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, a także przypisania mu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku przestępstwa paserstwa, polegającego na udzieleniu M. B. i J. B. pomocy w zbyciu maszynek do golenia i wkładów marki G., ze świadomością, że zostały one uzyskane za pomocą przestępstwa. Uzasadniając wymieniony zarzut, wskazuje się, że M. i J. B. opierali swoje zeznania na subiektywnych spostrzeżeniach, nie mając wiedzy jakie rzeczywiście relacje łączyły oskarżonego P. z D. S.. W tym kontekście, ich relacje należy traktować w charakterze odczuć, wrażeń rozumianych jako pojęcia silnie abstrakcyjne i w znacznym stopniu uzależnione od psychologicznej głębi i wrażliwości podmiotów dokonujących owych spostrzeżeń. Oskarżony P. nie przeczył, że brał udział w spotkaniach z D. S.. Konsekwentnie twierdzi jednak, że oparte one były wyłącznie na płaszczyźnie przyjaźni, która łączyła go z D. S.. To S. prosił go, aby towarzyszył mu w wyjazdach. Udział oskarżonego P. był przy tym drugoplanowy. Znalezienie przy nim notatek dotyczących towarów będących przedmiotem oszustwa, dowodzi jedynie faktu ich sporządzenia, a nie tego, że miał on świadomość popełnienia przestępstwa. Całkowicie niezrozumiałe jest przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 258§1 KK. Jako błędne należy przyjąć ustalenie, że w okresie od 2005 do marca 2006. A. W., T. W. (1) i M. P. tworzyli zorganizowaną grupę przestępczą. Oskarżony nie miał świadomości istnienia takiej grupy.

Brak jest jednak racjonalnych powodów, aby zeznania M. i J. B. oceniać w sposób sugerowany przez apelującego. Wymienieni świadkowie stanowczo i – co ważne – konsekwentnie wskazywali, że M. P. odbierał od nich maszynki do golenia G. i gumę do żucia (...). J. B. zeznał wszak, że M. P. i D. S. przyjechali razem i wzięli kilka kartonów maszynek do golenia na próbę. Powiedzieli, że jeżeli jest to oryginalny towar, to mają na niego klienta. Za towar zapłacili. Także guma do żucia została za ich pośrednictwem sprzedana temu samemu człowiekowi z N. (k. 2549). Ustalenia były takie, że jeżeli towar jest oryginalny, to oni będą go odbierać (k. 3274). Z kolei, M. B. zeznał, że W. (M. P. i D. S.) wydzwaniali do mnie i brata i pytali, co z obiecanyymi kolejnymi transportami maszynek do golenia. Zaproponowali spotkanie w Z., na którym poza nami był także A. W. (k. 3436). Mając to na względzie, sąd a quo trafnie ocenił wyjaśnienia M. P. jako niewiarygodne, przypisując mu popełnienie przestępstwa z art. 291§1 KK w zw. z art. 294§1 KK. Zasadnie sąd przepisał temu oskarżonemu także popełnienie przestępstwa oszustwa na szkodę spółki (...). Sąd meriti ustalił wszak, że w mieszkaniu A. W. doszło do spotkania, w którym wzięli udział – obok wymienionego oskarżonego – W. A., M. B., J. B., J. I., D. S. i M. P.. Na spotkaniu M. B. przedstawił sposób wyłudżania towarów na tzw. układ oraz zapewnił zebranych o możliwości zbycia wyłudzonego towaru u pasera z okolic N.. Po załadowaniu w G. pod P. przez T. W. (1) na samochód palet z gumą do żucia marki O., a następnie po rozładowaniu samochodu w okolicach K. oraz po zgłoszeniu przez T. W. (1) kradzieży samochodu wraz z towarem, wymienione osoby, w tym M. P., spotkały się na stacji benzynowej, po czym udali się do hotelu. Podczas przeszukania mieszkania M. P. znaleziono u niego trzy kartki z odręcznymi zapiskami dotyczącymi towaru marki G..

Niezasadne okazały się też apelacje oskarżyciela publicznego, T. W. (1), T. C. (1) i M. P. co do kary. Oskarżyciel publiczny zarzucił rażąca niewspółmierność kary łącznej wymierzonej:

- A. K. (1) w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 350 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 60 zł.,
- A. W. w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 30 zł.,
- T. W. (1) w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 30 zł.,
- T. C. (1) w wymiarze 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki w kwocie 40 zł.,

które są rażąco niewspółmiernie łagodne, gdyż nie uwzględniają wysokiego stopnia szkodliwości społecznej czynów, niskiej motywacji sprawców, sposobu ich zachowania się w trakcie przestępstwa, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnionych przestępstw, wyrządzonej szkody w mieniu, ich uprzedniej karalności, działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej – wskutek czego zapadły wyrok nie osiągnie pożądanych celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do tych oskarżonych, a także nie zrealizuje potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Obrońca oskarżonego T. W. (1) zarzucił w apelacji, że sąd wymierzając temu oskarżonemu rażąco surową karę powinien wziąć pod uwagę jako istotną okoliczność stopień jego rozwoju psychospołecznego w chwili popełnienia czynu, aktualne zachowanie się oskarżonego i zmiany jakie nastąpiły w jego życiu osobistym i zachowaniu. Ostatniego z czynów karalnych oskarżony dopuścił się wszak w 2006 r. i od tego czasu nie popełnił żadnego przestępstwa. Zmienił też swoje życie w radykalny sposób.

W apelacji obrońcy T. C. (1) podniesiono, że ustalenie sprawstwa tego i innych oskarżonych, w tym A. K. (1) i A. W. było możliwe, gdyż T. C. (1) przyznał się do zarzuconych mu przestępstw już podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym i nie zmienił ich w postępowaniu sądowym. Były to obszernie i szczegółowe oraz prawdziwe i szczerze wyjaśnienia. To dzięki postawie T. C. (1) było możliwe ustalenie winy pozostałych oskarżonych. Co prawda, sąd zaliczył ten fakt do okoliczności łagodzących, jednak nie docenił go w procesie ferowania kary. Podkreśla się również, że T. C. (1) częściowo naprawił szkodę wyrządzoną pokrzywdzonemu G. M., przez zapłatę na jego rzecz 50.000 zł. oraz uzgodnił z nim dalszy sposób wyrównania szkody.

Natomiast w apelacji oskarżonego M. P. wskazano, że przy wymiarze kary temu oskarżonemu sąd pominął jego rzeczywistą rolę w przypisanych mu czynach, która nie była identyczna i tożsama z rolą przypisaną D. S.. Miała ona podrzędny charakter. Oskarżony M. P. nie miał wpływu na przebieg przestępstw, nie uczestniczył w ich istotnych elementach, a trakcie spotkań zachowywał się biernie. Brak jest też dowodów, aby oskarżony uzyskał z popełnienia przestępstw jakiegokolwiek korzyści finansowe. Poza tym, już w dniu 5 marca 2008 r. uchylono tymczasowe aresztowanie i od tego czasu oskarżony nie popełnił żadnego przestępstwa i nie toczy się przeciwko niemu żadne postępowanie.

Wobec tego, że wymienione apelacje dotyczą kwestii kary, rozpoznane zostaną łącznie. Przede wszystkim należy stwierdzić, że podnoszone we wszystkich apelacjach okoliczności, sąd a quo miał na względzie przy wymiarze kary wymienionym oskarżonym i uwzględnił je stosownie do dyrektyw określonych w art. 53§1 i 2 KK. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że przy wymiarze kary oskarżonym sąd miał na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych im czynów oraz stopień ich zawinienia. Sąd uwzględnił także cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie spełniać powinny wymierzone oskarżonym kary. Sąd pierwszej instancji wskazał także tzw. okoliczności łagodzące i okoliczności obciążające mające wpływ na wymiar kar jednostkowych w stosunku do oskarżonych A. K. (1), A. W., T. W. (1), T. C. (1) i M. P.. Sąd nie stracił też z pola widzenia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd meriti wskazał również i uzasadnił elementy (czynniki) mające wpływ na wymiar kar łącznych wymierzonych wymienionym oskarżonym. W końcu, sąd uzasadnił

zastosowanie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody w wysokości 248.245,71 zł na rzecz pokrzywdzonego G. M., który został nałożony solidarnie na oskarżonych: A. K. (1), A. W. i T. C. (1).

W ocenie sądu odwoławczego wszystko to sprawia, że kwestionowane w apelacjach kary pozbawienia wolności i grzywny, wbrew podniesionym w tych apelacjach zarzutom i argumentom przedstawionym na ich poparcie, uznać należy za wymierzone w sposób uwzględniający ustawowe elementy, o których mowa w art. 53§2 KK oraz dyrektywy, o których mowa w art. 53§1 KK. Stwierdzić zatem należy, że wymierzone wymienionym oskarżonym kary są odpowiednie do stopnia ich winy, uwzględniają stopień społecznej szkodliwości przypisanych im czynów oraz celem zapobiegawcze i wychowawcze, które wymierzone kary mają osiągnąć w stosunku do tych oskarżonych, a także potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Dodatkowo należy podnieść, że wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności i grzywny oraz środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody korespondują z karami pozbawienia wolności i grzywny oraz wymienionym środkiem karnym, wymierzonymi J. K., S. K., M. B. i J. B. w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2011 r., III K 132/11. Jest to o tyle istotne, że J. K. i S. K. współdziałali z oskarżonymi K., W. i W. w popełnieniu przypisanych im przestępstw, a M. i J. B. współdziałali w oskarżonym P. w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa. Porównując zatem kary wymierzone J. K., S. K., M. B. i J. B. w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 8 czerwca 2011 r., III K 132/11 oraz kary wymierzone A. K. (1), A. W., T. W. (3) i M. P. w zaskarżonym wyroku, stwierdzić należy, że zachowują one tzw. wewnętrzną sprawiedliwość.

W tym stanie rzeczy, zarzuty i wnioski co do niewspółmierności kar i środka karnego z art. 46§1 KK wymierzonych wymienionym oskarżonym, podniesione w apelacjach oskarżyciela publicznego oraz T. W. (1), T. C. (1) i M. P., należy uznać za niezasadne.

Mając zatem na względzie wskazane wyżej okoliczności, orzeczono, jak na wstępie.